

Десислава Атанасова

! един-единствен

събитие в живота и в кариерата им, за да се просветляват чрез личните си прозрения и взаимната си привързаност; умоляваше ги винаги да се отнасят като с брат с английския си баджанак Натанаил; съюзът трябва да живее в сърцата им като дълг и залог за щастие, но най-вече като мистично обединение около името Ротшилд. Той беше прекарал съзнательния си живот в размишление над последните думи на баща си, които той бе прошепнал в смъртния си час в ухото на най-големия си син: „Ако вие, синове мои, петима братя, останете задружни, вие ще станете най-богатите мъже в Германия“.

Ако съществува една единствена ценност, която той да поиска да предаде на наследниците си, то това е именно идеята за задружност в рамките на семейството, разглеждано като мрежа от връзки. Разпиляването те превърнаха в спойка: петима братя в пет столици, обединени в пресичащи се взаимодействия и колективни решения. Унищението в неписано правило. Макар и да се чувствува различен, може би по-добър, дори съвършен, винаги трябва да поддържа връзките със своите, с най-близките, както и с най-отдалечените. Защото ако не го правим по естествен начин, един невидим неприятел ни принуждава да го сторим, припомняйки ни някои истини, винаги неприятни и неудобни.

Той искаше да превърне Фериер с всичките му постройки в мажорат, за да осигури притежаването му, по силата на старшинството, от всеки мъжки наследник, за да може главата на семейството винаги да събира близките си около себе си, нещо, което френският закон все още не позволявало. Това е единствената причина, поради която Фериер се падна на Алфонс, не беше проява на предпочтение. Джеймс се страхуваше най-много да не би някой ден обстоятелствата да наложат на децата му да поделят семейния замък. Той беше изbral Фериер пресечна точка на нашето единство и, следователно, на нашата сила, защото там се събирахме всички. Отказът от Фериер, ако това се случеше някой ден, би бил като погребален звън за представата за Ротшилдови, той беше уверен в това и успя да убеди и мен. Той беше вложил толкова много от себе си в това място, че то беше придобило стойността на символ.

Съпругът ми познаваше добре децата си. Човек би си помислил, че всеки ред от неговото завещание се отнасяше за всички заедно и за всеки поотделно, че трябва да се чете всяка сутрин, дори на дъщеря му и внучката му, които нямаха никакво право да се намесват в сделките, въпреки големите им наследства. Той не беше от рода Перер¹³⁴ за да си мисли, че разбира от политическа икономия и философия, не научен труд, а няколко кратки реда му бяха достатъчни, за да предаде своето поетическо изкуство на банкер, факт, който нотариусът разбра съвсем правилно и прочете тези редове с подходящия тон:

„За да бъдат вложениета сигурни и гарантирани, съветвам Едмон да се задоволява с по-ниски лихви, да не търси най-високите лихви. Съветвам го също да не обменя често капитала. Защото честите обмени, правени с надеждата да се получат по-високи печалби и за да се подобрят позициите, често водят до загуба на капитала. Трябва да се пазим от тези посредници в сделките, които дават щедри обещания за големи печалби. Почти винаги единствената им цел е да постигнат определено положение и да си осигурят лични облаги. Най-общо казано, трябва да се участва само в сделки, които лично можеш да управляваш и да надзирраваш, или поне такива, за които предварително си сигурен, че всички ще ги сметнат за изгодни и ще искат да участват... Искам да отправя към децата си една единствена молба, да не склучват сделки, които не са свързани с тяхната банка, било с публични средства, било със стоки или други ценности; една финансова къща може да бъде управлявана добре и единството може да бъде съхранено само когато всички съдружници работят за общата цел и по един и същ начин. Надявам се, че ще оставя на всяко от децата си независимо лично богатство, за